

366-129
472-1C9

CLAIMS TRIBUNAL

دیوان داوری دعوی ایران - ایالات متحده

ORIGINAL DOCUMENTS IN SAFE

129

Case No. 366

Date of filing: 30.Nov87

** AWARD - Type of Award Final
- Date of Award 30.NOV87
_____ pages in English 26 pages in Farsi

** DECISION - Date of Decision _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** CONCURRING OPINION of _____
- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** SEPARATE OPINION of _____
- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** DISSENTING OPINION of _____
- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** OTHER; Nature of document: _____
- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

۹۲۹

دیوان دادگاه دعوی ایران - ایالات متحده

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL

AWARD

Case No. 366
Chamber Three

پرونده شماره ۳۶۶
شعبه سه
حکم شماره ۳۶۶-۳۲۵

English version

Filed on

۳. NOV 1987
۱۲، آبان ۱۳۶۶

نسخه انگلیسی در نام بخ

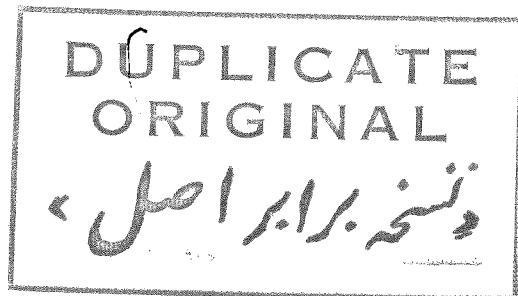
ثبت شده است.

اندو لبراتوریز، اینکورپوریتد،
خواهان،

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دادگاه دادگاه دعوی ایران - ایالات متحده
FILED - ثبت شد	
Date 30 NOV 1987 ۱۳۶۶ / ۹ / ۹	نارته
366	شماره

- و -

جمهوری اسلامی ایران،
شرکت تجاری تراسفارم،
شرکت ایران والاس،
[شرکت سهامی] داروپخش و بنیاد مستضعفان،
خواندگان.

حاضران :

از طرف خواهان : آقای کارل بی. بارتالوموس
نماینده خواهان،

از طرف خواندگان : آقای محمد کریم اشرف
نماینده رابط دولت جمهوری اسلامی ایران،

آقای محمد تقی نادری
مشاور حقوقی نماینده رابط دولت جمهوری اسلامی ایران،

آقای مهدی بازون
دستیار نماینده رابط دولت جمهوری اسلامی ایران،

آقای اقبال آن آقا
وکیل [شرکت سهامی] داروپخش،

آقای مهدی جلیلوند
آقای منوجهر لطف آور
نمایندگان بنیاد مستضعفان.

سایر حاضران : آقای دانیل آم. پرایس
قائم مقام نماینده رابط دولت ایالات متحده امریکا.

اول - گردش کار

۱ - در تاریخ ۱۸ ژانویه ۱۹۸۲ [۱۳۶۰] دفعه ۲۸، اندویلبرانوریت، اینکورپوریتد ("اندو")

دادخواست خود را علیه کشور ایران (جمهوری اسلامی ایران) ("ایران")، شرکت تجاری تراسفارم ("تراسفارم")، شرکت ایران والاس ("والاس")، شرکت سهامی داروپخش ("داروپخش") و بنیاد مستضعفان ("بنیاد") به ثبت رساند. اندو درخواست کرد که حکمی به مبلغ ۴۲۰،۰۱۰/۱۴ دلار آمریکا به اضافه بهره و هزینه، علیه خواندگان صادر گردد.

۲ - کلیه طرفهای مذکور بجز خواندگان، تراسفارم و والاس، لوایحی پیرامون کلیه جنبه‌های این پرونده تسلیم کردند و جلسه استماعی در تاریخ ۳۰ آوریل ۱۹۸۶ [دهم اردیبهشت ماه ۱۳۶۵] برگزار شد.

دوم - صلاحیت

الف - تابعیت خواهان

۳ - براساس مدارک تسلیمی، دیوان قانع شده است که اندو، طبق تعریف بند ۱ ماده دو و بند ۱ ماده هفت بیانیه حل و فصل دعاوی ("بیانیه حل و فصل")، تبعه ایالات متحده است. اندو [خواهان] در تمام مدت ذیربسطه، یک شرکت ثبت شده در دلهور، کلا" متعلق به شرکت دیگری بنام آی. آی. دوپانت دو نمورس اند کامپنی ("دوپانت") که آن هم در دلهور ثبت شده، بوده، و بیش از ۵۰ درصد از سهام شرکت اخیر به اتباع ایالات متحده تعلق داشته است. در دسامبر ۱۹۸۲، نام خواهان به "دوپانت، فارماستیکالز، اینکورپوریتد"، تغییر یافت و در سال ۱۹۸۳ که در دوپانت، شرکت

مادر خود، ادغام گردید، موجودیت خود را بعنوان یک شرکت مستقل از دست داد.

۴ - ادعاهایی که خواهان نزد دیوان طرح کرده، مبتنی بر فروشیابی است که توسط

شرکت تابعه مکزیکی آن بنام لبراتوریز اندو دو مکزیکو، اس. ا. ("اندومکزیکو") صورت گرفته است. دیوان به این نتیجه رسیده است که مدارک تسلیمی ثابت می‌کند که خواهان از تاریخ بروز ادعا تا ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ [۲۹ دیماه ۱۳۵۹]، مالک مستمر ۹۹/۹ درصد سهام اندومکزیکو بوده و باقیمانده سهام، متعلق به خواندگان خواهان بوده است. براین اساس، دیوان نتیجه می‌گیرد که ادعاهای غیرمستقیم خواهان که بر مطالبات ادعایی اندومکزیکو مبتنی است، در حیطه صلاحیت دیوان می‌باشد.

ب - تابعیت خواندگان

۵ - به موجب بیانیه حل و فصل، فقط دعاوی اتباع ایالات متده علیه "ایران" در حیطه صلاحیت دیوان قرار می‌گیرد. طبق بند ۳ ماده هفت بیانیه حل و فصل :

"ایران" یعنی دولت ایران و هر نوع سازمان فرعی سیاسی ایران و هر نوع موسسه، واحد و تشکیلاتی که بوسیله دولت ایران و یا سازمانهای سیاسی فرعی آن کنترل می‌شود.

بی تردید، ایران، آنطور که خواهان اسم بردۀ خود دولت ایران، و مشمول تعریف فوق است.

۶ - خواندگان، مخالف این اظهارات خواهان هستند که ایران کنترل شرکتهای ایرانی والاس و تراسفارم را، که قبلًا دو شرکت خصوصی بوده و حسب ادعا مسئول مستقیم این دعاوی می‌باشند، بدست گرفت و ابتدا آنها را در اختیار بنیاد، و سپس تحت کنترل داروپخش قرارداد. بنابراین، دیوان باید تصمیم بگیرد که آیا این خواندگان دیگر نیز مشمول تعریف "ایران" در بیانیه حل و فصل می‌شوند یا خیر.

۱ - دارویخش

۷ - به نظر دیوان این امر به شوت رسیده است که دارویخش یک " واحد" با تشکیلات

متعلق به ایران، به مفهوم بیانیه حل و فصل می‌باشد. اساسنامه دارویخش، طی یک "لایحه قانونی" به سرپرستی وزارت بهداری، تدوین گردیده و طبق ماده ۵ آن، سرمایه دارویخش کاملاً "متعلق به دولت جمهوری اسلامی ایران" می‌باشد. ماده ۶ اساسنامه مذکور حاکی است که این "شرکت وابسته به وزارت بهداری است" دارویخش این مساله را که یک واحد دولتی است، انکار نمی‌کند. بنابراین، دیوان نتیجه می‌گیرد که دارویخش از لحاظ صلاحیتی بدرستی مشمول تعریف "ایران" می‌گردد.

۲ - بنیاد

۸ - دیوان قبلاً نظر داده است که بنیاد یک تشکیلات دولتی ایران و مشمول صلاحیت دیوان است. ص ۳۱ قرار اعدادی شماره ۱۳۴-۱۵۱ مورخ ۱۷ سپتامبر ۱۹۸۵ [۲۶] شهریورماه ۱۳۶۴ [] صادره در پرونده هایت اینترنشنال کورپوریشن و جمهوری اسلامی ایران، همچنین رجوع شود ^۵: ص ۱۸ حکم شماره ۱-۲۳۱/۳۷-۲۲۰ مورخ ۱۱ آوریل ۱۹۸۶ [۲۲] فروردین ماه ۱۳۶۵ [] صادره در پرونده فورموست تهران، اینکورپوریتد و جمهوری اسلامی ایران. در اسناد موجود در این پرونده مطلبی وجود ندارد که باعث شود دیوان در موضع خود تجدیدنظر نماید.

۳ - تراسفارم و والاس

۹ - خواهان یک یا هر دو شرکت خصوصی ایرانی، [یعنی] تراسفارم و والاس را به عنوان طرف مستقیم موافقنامه‌ای که در اینجا مطرح است، معرفی می‌نماید. خواهان مدعی

است که دو شرکت مزبور تا چند ماه پس از ملی شدن تحت کنترل بنیاد بوده و سپس در اختیار داروپخش قرار گرفتند. بدان دلیل، خواهان ادعا می کند که تراسفارم و والاس واحد های تحت کسری بوده و [بنابراین] متحمل صلاحیت دوستان می باشند.

۱۰ - از مدارک موجود چنین پیداست که هم تراسفارم و هم والاس تا زمان انقلاب اسلامی در ایران، متعلق به سه برادر ایرانی به نامهای بدیع الله، خلیل و حبیب اخوان بوده است. برادران اخوان ظاهراً در سال ۱۹۷۹ کشور را ترک گفته اند. در تاریخ پنجم اوت ۱۹۷۹ [۱۴ مردادماه ۱۳۵۸]، دادستان کل انقلاب ایران طی دستور شماره ۱۸۵۶۵ خطاب به بنیاد متذکر شد:

نظریه اینکه آقایان بدیع الله اخوان، خلیل اخوان، و حبیب اخوان، سهامداران شرکت ایران والاس (آی. بی. آی)، بعلت اختلاس، فساد و همکاری با جوامع مشترک بهایی و صهیونیستی از کشور فرار کرده اند، خواهشمند است ترتیبی فراهم آورند که اموال آنها تا صدور دستور دادگاه، سرپرستی شود.

۱۱ - پنج ماه بعد، بنیاد طی نامه مورخ ۲۳ دسامبر ۱۹۷۹ [دوم دیماه ۱۳۵۸] با اشاره به دستور شماره ۱۸۵۶۵ مورخ پنجم اوت ۱۹۷۹ [۱۴ مردادماه ۱۳۵۸] به وزارت بهداشت نوشت که چون «بنیاد قادر به مدیریت شرکتهای دارویی نیست، خواهشمند است ترتیبات لازم را جهت سرپرستی و تحويل شرکتهای مزبور فراهم آورند».

۱۲ - پیرو درخواست بنیاد، وزارت بهداشت دستور شماره ۶۰/۲۱۲۸ مورخ دوم ژانویه ۱۹۸۰ [۱۲ دیماه ۱۳۵۸] را صادر و با عطف به نامه مورخ ۲۳ دسامبر ۱۹۷۹ [دوم دیماه ۱۳۵۸] بنیاد، به دکتر نیلفروشان، مدیر عامل داروپخش، دستور داد تا «اقدام مقتضی جهت تحويل» شرکتهای مزبور بعمل آورد. تحويل این شرکتها، طبق دستور مورخ ۲۷ ژانویه ۱۹۸۰ [هفتم بهمن ماه ۱۳۵۸] دادگاه انقلاب اسلامی تهران، که بنابر آن حقوق مدیران سابق بعضی از شرکتهای داروئی، منجمله والاس

و تراسفارم، لغو گردید، صورت گرفت و دکتر نیلفروشان، مدیرعامل داروپخش، جانشین مدیران مزبور گردید.

۱۳ - بالاخره، در یک آگهی که در ۱۱ اکتبر ۱۹۸۰ [۱۹ مهرماه ۱۳۵۹] در روزنامه رسمی کشور ایران درج گردید، اعلام شد که "بموجب" نامه مورخ ۲۳ دسامبر ۱۹۷۹ [دوم دیماه ۱۳۵۸] بنیاد و دستور مورخ ژانویه ۱۹۸۰ [۱۲ دیماه ۱۳۵۸] وزارت بهداری، دکتر نیلفروشان بسمت مدیریت والاس منصوب شده است.

۱۴ - در برخی از مدارک فوق که نشان دهنده کنترل ایران بر شرکتهای دارویی متعلق به برادران اخوان است، بدون آنکه اشاره صریحی به تراسفارم شود، از والاس یاد شده است. لیکن خواهان مدعی است که نقل و انتقالات مندرج در استناد فوق آشکارا تراسفارم را نیز دربرمی گیرد.

۱۵ - به گفته خواهان، به دو دلیل در این مدارک اشاره صریح به تراسفارم نشده است. اول، خواهان اظهار می دارد که دو شرکت مذکور، به صورت یک واحد تشکیل یافته و عمل می کردند و با آنکه والاس و تراسفارم از نظر فنی دو شرکت مستقل بودند، ولی دفاتر مشترکی داشتند و امورشان را پرسنل واحدی اداره می کرد. بنابراین، خواهان استدلال می کند که این دو شرکت عملاً حکم شرکت واحدی را داشتند و اشاراتی که در مدارک و دستورات به والاس می شد، شامل تراسفارم نیز می گردید. دوم، خواهان مدعی است که در اوائل سال ۱۹۸۰ به اطلاع وی رسید که تراسفارم رسماً در والاس ادغام گشته و ظاهراً قبل از نقل و انتقالاتی که طی آن دولت ایران کنترل شرکتهای مزبور را بدست گرفت، موجودیت مستقل شرکت تراسفارم از بین رفته است. آقای دیوید ا. آلتمن، که در مدت ذیربیط "مدیر منطقه خاور دور" آندو بوده، اظهار می دارد که به وی اطلاع داده شده که استفاده از اسم

تراسفارم، صرفاً" به این دلیل ادامه یافته بود که امتیاز و پروانه ثبت محصولات داروئی از وزارت بهداری به این نام گرفته شده بود.

۱۶ - سایر مدارک موجود در پرونده اظهارات خواهان را دایر براینکه دو شرکت ادغام گشته و تراسفارم بعنوان یک واحد مستقل از بین رفته، رد می‌کند. داروپخش تعدادی مدرک مربوط به شرکتها را تسلیم کرده که نشان می‌دهد در خلال ماههایی که بلافاصله بعد از آنها نخستین دستور بنیاد برای کنترل اموال برادران اخوان صادر شد، تراسفارم و والاس مجامع صاحبان سهام و هیئت مدیره را بطور جداگانه تشکیل داده و صورت جلسات مجازی در روزنامه رسمی منتشر کرده بودند. مع الوصف، چنین پیداست که داروپخش "عمل" والاس و تراسفارم را در حکم یک [شرکت] واحد تلقی می‌کرده است. دلیل این مطلب آن است که با آنکه اندو فقط با تراسفارم معامله می‌کرده، ولی دکتر نیلفروشان در تلکسی که در تاریخ ۱۵ ژانویه ۱۹۸۰ [۲۵ دیماه ۱۳۵۸] به اندو مخابره کرده، متذکر شده است که "وزارت بهداری [ایران] کلیه امور مدیریت مربوط به [شرکت ایران والاس] را به داروپخش محول کرده ... لطفاً" امکانات خود را برای ادامه معاملات و نیز همکاری با داروپخش روشن نماید. با احترام دکتر نیلفروشان. مدیر عامل." (خط تاکید اضافه شده است).

۱۷ - دیوان نتیجه می‌گیرد که چه این شرکتها در واقع ادغام گردیده و چه با هماهنگی نزدیکی اداره شده باشند، مدارک مورد استناد (رجوع شود به بندهای ۱۰ تا ۱۳ بالا) هم باید شامل تراسفارم و هم والاس تلقی شوند.

۱۸ - اظهارات بنیاد و داروپخش موید این نتیجه‌گیری است. داروپخش نیز موافق است که مدارک مستند حاکی از آنست که هر دو شرکت مذکور

مشمول تصویب‌نامه‌های دولتی بودند، لیکن مدعی است که انتقال مسلم تراسفارم و والاس به دکتر نیلفروشان، مدیر عامل داروپخش، کنترل والاس یا تراسفارم را به داروپخش نداد. داروپخش استدلال می‌کند که چون دکتر نیلفروشان "فرد امینی" بود کنترل شرکتهای مزبور (و چند شرکت دیگر) به شخص نامبرده محول گردید، بدون آنکه این کار با سمت وی بعنوان مدیر عامل داروپخش ارتباطی داشته باشد.

۱۹ - اینکه آقای نیلفروشان شخصاً یا بعنوان مدیر عامل داروپخش، تراسفارم را کنترل می‌نموده، از نظر صلاحیتی واجد اهمیت نیست. در هریک از آن دو صورت وی بمحض اختیاری که وزارت بهداری به وی تفویض کرده بود، عمل می‌کرده است. بنابراین، هر دو شرکت والاس و تراسفارم، واحدهای تحت کنترل ایران بوده و مشمول صلاحیت دیوان می‌باشند.

۲۰ - بالاخره، روشن است که دعاوی مطروح در این پرونده، ناشی از بدھی یا قرارداد بوده و در نتیجه طبق بند ۱ ماده دو بیانیه حل و فصل دعاوی در حیطه صلاحیت دیوان قرار دارند.

سوم - ماهیت

الف - سابقه امر

۲۱ - از سوابق موجود در دیوان چنین پیداست که خواهان در ۱۵ مارس ۱۹۶۵ [۲۴] اسفندماه ۱۳۴۲، تراسفارم را که در آنموقع یک شرکت خصوصی ایرانی توزیع محصولات دارویی بود، بعنوان توزیع کننده انحصاری اندو در ایران، انتخاب کرد.

با آنکه هیچ مدرک خاصی دال بر تمدید موافقنامه توزیع پس از انقضای دوران پنجساله اولیه، وجود ندارد، معلمک روش است که حداقل تا سال ۱۹۷۸ نوعی رابطه مدلوم بین طرفین برقرار بوده است در سال ۱۹۷۸، تابه موجب آنی موافقنامه و یا مستقل از آن، اندو و تراسفارم، موافقنامه‌ای برای خرید و فروش پاره‌ای محصولات دارویی منعقد کردند و این موافقنامه اخیر است که موضوع اختلاف در این پرونده می‌باشد.

۲۲ - طبق شهادتنامه آقای آلتمن، در اوائل سال ۱۹۷۸، تراسفارم و اندو، راجع به سفارش دو محصول دارویی بنام "مسوپین" (Mesopin) و "وایغورت" (Vifort) مذکراتی را شروع کردند. در مارس ۱۹۷۸، طرفین در مورد مقدار و قیمت محصولاتی که قرار بود عرضه شود، به توافق (ظاهراً شفاهی) رسیدند. بعد از آن، اندو نامه‌ای به تاریخ ۱۵ مارس ۱۹۷۸ [۲۴ اسفندماه ۱۳۵۶] همراه با یک فقره فاکتور اندومکزیکو، شرکت فرعی مکزیکی خواهان، به آقای بدیع‌الله اخوان در تراسفارم فرستاد. در فاکتور مذکور پیشنهاد فروش مسوپین و وایغورت به مقادیر و قیمتی‌ای زیر داده شده بود:

۲۵۰،۰۰۰ دلار	واحد (۴ اونسی) شربت مسوپین
۱۸۷،۵۰۰ دلار	واحد (۴ اونسی) شربت مسوپین بی. دی.
۱۵۲،۰۰۰ دلار	۲۰۰،۰۰۰ واحد (۱۵ سانتی متر مکعبی) قطره وایغورت
۳۲،۲۵۰ دلار	۳۵،۰۰۰ واحد (یکصد عددی) قرص مسوپین
۳۲،۲۵۰ دلار	۳۵،۰۰۰ واحد (یکصد عددی) قرص مسوپین
۵۸۱،۰۰۰ دلار	جمع

قیمتی‌ای فوق بر حسب قیمت "غوب مکزیکو سیتی" و بدون [احتساب] هزینه‌های ارسال و کرایه حمل دریائی بود. همانطور که در صنعت [داروسازی] معمول است در

صورتحسابها قید شده بود، معادل ده درصد هر قلم از کالای سفارشی به عنوان مسطوره و مجانی خواهد بود.

۲۳ - آقای اخوان بعد از دریافت فاکتور، تلکسی در تاریخ ۳۰ آوریل ۱۹۷۸ [دهم فروردین ماه ۱۳۵۷] به آقای آلتمن مخابره کرده و طی آن مذکور شد که پس از زحمات و هزینه های فراوان، مقامات ایرانی با وارد کردن این داروها از مکزیک موافقت کرده‌اند. آقای اخوان همچنین اظهار داشت که:

وزارت بهداشت مرتبه "فشار می‌آورد که "وایغورت" و "مسوبین" را فوراً وارد نماییم. خواهشمند است به مکزیک اطلاع دهید که در تولید "قطره وایغورت" و شربت مسوپین تسریع کرده و نصف تمام سفارش وایغورت و یک چهارم قرصهای مسوپین را فوراً ارسال دارند. حمل بدفعات نیز اشکال ندارد. بزودی شماره ثبت بانکی را تایید خواهیم کرد.

۲۴ - آقای اخوان حسب الوعده در ششم مه ۱۹۷۸ [۱۶ اردیبهشت ماه ۱۳۵۷] شماره ثبت بانکی را با اشاره به "فاکتور ارسالی شما برای مسوپین و قتره وایغورت" داد. در نامه از محموله به نام "سفارش ۸۱" یاد، و درخواست شده که از آن پس "سفارش ۸۱" و شماره ثبت بانکی در کلیه اسناد ذکر شود.

۲۵ - آقای آلتمن در نامه مورخ دوم ژوئن ۱۹۷۸ [۱۲ خردادماه ۱۳۵۷]، وصول شماره ثبت بانکی و شماره سفارش را تایید و اضافه نمود که کارمزد سفارش ۸۱ طبق شرایط مندرج در نامه مورخ ۲۱ مه ۱۹۷۵ [۳۱ اردیبهشت ماه ۱۳۵۴] پرداخت خواهد شد، بدین معنی که "کارمزد سفارشات تا مبلغ ۲۵۰،۰۰۰ دلار، ۳۰ درصد و مازاد بر آن ۲۵ درصد خواهد بود." در نامه همچنین قید شده بود که برنامه تولید نیز در دست تنظیم و "حمل کل سفارش و محموله اول" به شرح زیر تعیین شده است:

تعداد واحد

کل سفارش محموله اول

شربت مسوپین (۱۲۰ میلی گرمی)

۶۰،۰۰۰	۲۵۰،۰۰۰	فروش
۶،۰۰۰	۲۵،۰۰۰	مسطوره

شربت مسوپین بی. بی. (۱۲۰ میلی گرمی)

۶۰،۰۰۰	۲۵۰،۰۰۰	فروش
۶،۰۰۰	۲۵،۰۰۰	مسطوره

قرص مسوپین (یکصد واحدی)

۹،۰۰۰	۳۵،۰۰۰	فروش
۹۰۰	۳،۵۰۰	مسطوره

قرص مسوپین بی. بی. (یکصد واحدی)

۹،۰۰۰	۳۵،۰۰۰	فروش
۹۰۰	۳،۵۰۰	مسطوره

قطره وایغورت (۱۵ میلی گرمی)

۱۰۰،۰۰۰	۲۰۰،۰۰۰	فروش
۱۰،۰۰۰	۲۰،۰۰۰	مسطوره

ارقام مندرج در ستون کل سفارش، برابر با ارقام مندرج در فاکتور و ارقام محموله اول معادل ارقامی است که در تلکس مورخ ۳۰ آوریل ۱۹۷۸ [دهم اردیبهشت ماه ۱۳۵۷] تراسفارم، برای حمل فوری نصف [سفارش] وایغورت و یک چهارم [سفارش] قرص مسوپین درخواست شده بود. علاوه بر آن، یک چهارم [سفارش] شربت مسوپین نیز، جزو محموله بود.

۲۶ - اندومکزیکو، طی نامه مورخ ۳۰ اکتبر ۱۹۷۸ [هشتم آبانماه ۱۳۵۷]، به تراسفارم اطلاع داد که سفارش ۸۱ در هفتم اکتبر ۱۹۷۸ [۱۵ مهرماه ۱۳۵۷] حمل شده است و بدینوال آن، صورتحساب شماره ۹۰۹۸۲ را مشتمل بر صورت کالای حمل شده

(به مقادیر مندرج در نامه مورخ دوم ژوئن ۱۲/۱۹۷۸ خردادماه ۱۳۵۷) به مبلغ کل -/۱۰۰،۱۸۰ دلار امریکا، ارسال نمود. کلیه طرفها قبول دارند که کالا واصل و صورتحساب پرداخت شده است.

۲۷ - اندومکزیکو در ۱۸ دسامبر ۱۹۷۸ [۲۷ آذرماه ۱۳۵۷] به تراسفارم اطلاع داد که محموله دوم سفارش ۸۱ در تاریخ ۲۹ نوامبر ۱۹۷۸ [هشتم آذرماه ۱۳۵۷] حمل شده است. طی این محموله که طبق صورتحساب شماره ۹۱۷۰۰ که همراه با اجناس فرستاده شد و مبلغ کل آن ۶۰،۹۵۸،۹۶۵ دلار بود، تقریباً تمام آنچه که از مقدار [سفارش] شربت و قرص مسوپین بی بی باقی مانده بود، ارسال گردید. بعداً، اندومکزیکو صورتحساب شماره ۹۲۲۴۲ مورخ ۱۵ دسامبر ۱۹۷۸ [۲۴ آذرماه ۱۳۵۶] را به مبلغ ۲۵،۲۹۷/۹۸ دلار بابت هزینه حمل محموله دوم، برای تراسفارم ارسال داشت.

۲۸ - محموله مذکور موقتاً به مقصد جیبوتی حمل گردید ولی تراسفارم سرانجام ترتیب حمل آن را بوسیله کشتی دیگری فراهم آورد و محموله مجبور قبل از ۱۱ اوت ۱۹۷۹ [۲۰ مردادماه ۱۳۵۸] به تهران رسید و تراسفارم در همان تاریخ ورود محموله را به اندو اطلاع داد. تراسفارم هرگز چیزی بابت بهای اجناس محموله دوم یا هزینه حمل آن پرداخت نکرد.

۲۹ - آقای آلتمن در تاریخ پنجم ژانویه ۱۹۷۹ [۱۵ دیماه ۱۳۵۸] یا مقارن آن، با آقایان بدیع و خلیل اخوان، ظاهرها در ایالات متحده ملاقات کرد. بعد از آن آقای آلتمن تلکس زیر را در ۱۵ ژانویه ۱۹۷۹ [۲۵ دیماه ۱۳۵۸]، به آقای بدیع

اخوان مخابرہ نمود:

طبق مذاکراتی که داشتیم خواهشمند است برای ارسال محموله سوم از مکزیک یک فقره اعتبار استنادی غیرقابل برگشت ۱۲۰ روزه به مبلغ -/۲۷۰،۰۰۰ دلار آمریکا که به تائید یک بانک آمریکائی رسیده باشد، افتتاح نمایند. اندومکزیکو بهره آن را تا میزان ۱۲ درصد در سال پرداخت خواهد کرد.

محصولات ارسالی به شرح زیر است:

وایغورت	۷۳،۵۴۶/۷۲	دلار
قرص مسوپین بی.بی.	۲۴،۴۷۰/۱۰	= ۲۵،۷۵۸ + ۲،۵۷۶
شربت مسوپین	۱۲۹،۴۷۹/-	= ۱۸۴،۹۷۰ + ۱۸،۴۹۷
هزینه حمل	۴۲،۵۰۴/۱۸	
۲۷۰،۰۰۰/-		دلار

پاسخ سریع شما راجع به ترتیب حمل، موجب امتنان خواهد بود.

۳۰ - پیرو [تلکس مذکور] آقای آلتمن در تاریخ ۳۰ ژانویه ۱۹۷۹ [دهم بهمن ماه ۱۳۵۷] نامه‌ای تحت عنوان "سفارش ۸۱" به برادران اخوان مخابرہ کرده و طی آن مذکور شد که:

کل سفارش شما تولید شده است. دو (۲) محموله به مقصد بندر خرم‌شهر ارسال شده ... محموله سوم، طبق توافق، بعد از دریافت اعتبار استنادی شما به مبلغ -/۲۷۰،۰۰۰ دلار، حمل خواهد گردید.

۳۱ - اعتبار استنادی که برای محموله سوم درخواست شده بود، بلافاصله ارسال نگردید. آقای آلتمن در تاریخ ۲۰ فوریه ۱۹۷۹ [اول اسفندماه ۱۳۵۷] تلکسی به آقای اخوان (به آدرسی در سوئیس) مخابرہ کرد و در مورد برنامه مربوط به محموله سوم "تراسفارم اطلاعاتی خواست. در پاسخ آن آقای اخوان در ۲۳ فوریه ۱۹۷۹ [چهارم اسفندماه ۱۳۵۷] تلکسی (از سویس) مخابرہ نموده، مذکور شد که در مورد

" محموله سوم: پس از عادی شدن اوضاع، مراتب فوراً " به اطلاع شما خواهد رسید".

در ۲۹ مارس ۱۹۷۹ [نهم فروردین ماه ۱۳۵۸] آقای آلتمن مجدداً تلکسی به

" بیع اخوان یا خلیل اخوان " (به آدرس انتها در تهران) مخابره کرده و منتظر گردید

که " یکماه است خبری از شما دریافت نکرده‌ام. خواهشمند است اینجانب را از وضع کار خود مطلع فرمایید ". در تلکس مذکور خاطرنشان شده بود که محموله دوم به مقصد جیبوتی فرستاده شده و پیشنهاد شده بود که برادران اخوان ترتیب حمل آنرا به وسیله دیگری بدهند (که همانطور که در بالا گفته شد، اینکار انجام گرفت). آقای آلتمن اضافه نمود که: " چه موقع انتظار دارید محموله سوم ارسالی از مکزیک را تحويل بگیرید؟ علاقمندم که راجع به [این] موضوع با شما صحبت کنم ".

۳۲ - این آخرین سندی است که در مورد تماس بین اندو و برادران اخوان وجود دارد. ظاهراً برادران اخوان در تابستان ۱۹۷۹ ایران را ترک کردند. در تاریخ ششم ژانویه ۱۹۸۰ [۱۶ دیماه ۱۳۵۸] بلاfacسله بعد از آنکه تراسفارم تحت کنترل داروپخش قرار گرفت، آقای محدث، " مدیرعامل " جدید، در نامه‌ای به اندو نوشت: " صاحبان و مدیران جدید این شرکت " مایلند که روابط بازرگانی خود را با اندو توسعه دهند. دکتر نیلفروشان طی تلکس مورخ ۲۷ ژانویه ۱۹۸۰ [هفتم بهمن ماه ۱۳۵۸] از اندو درخواست کرده که " به هیچوجه نباید وجهی بابت کارمزد، تخفیف، نمونه جنس و هرگونه فوق العاده مورد توافق دیگر و غیره، به آقایان بیع و خلیل اخوان، مالکان قبلی [این شرکت] پرداخت شود، و گرن، علاوه بر قطع مراودات بازرگانی، مطالبات معوقه شما نیز پرداخت نخواهد شد ". بعلاوه، در تلکس مذکور اطلاعاتی هم در مورد هرگونه کارمزدی که قبله " به برادران اخوان پرداخت گردیده بود، خواسته و دستور داده شده بود کلیه پرداخت‌های آتی به داروپخش انجام گیرد.

۳۳ - روز بعد، یعنی در ۲۸ ژانویه ۱۹۸۰ [هشتم بهمن ماه ۱۳۵۸] آقای آلتمن به

دکتر نیلگروشان نوشت که "اندو علاقمند است که به کار خود در ایران ادامه داده و با داروپخش همکاری نماید." آقای آلتمن اضافه کرد که با توجه به این که والاس (و تراسفارم) تحت کنترل داروپخش می‌باشد، ~~خاطرشناسی سازمان شرکت ایران~~ والاس بدھیهای معوقه قابل ملاحظه‌ای به اندو داشته، و هنوز سفارشاتی تحت شماره ثبتی ۵۷۵۰۴۷/۸۰۴/۲۸ بانک تهران، در انبارهای ما دارد." به دنبال آن اضافه شده بود که "خواهشمند است تاریخ تصفیه بدھیهای مزبور و سفارش مربوط به محصولاتی را که در انبار است، اطلاع دهنده." در سوابق امر هیچگونه پاسخ مستقیمی از طرف داروپخش به این تلکس، وجود ندارد.

۳۴ - آخرین مکاتبه مربوط به این موضوع که در پرونده دیده می‌شود، نامه‌ایست به امضا آرتورو فونسکو اب، مدیرعامل اندو مکزیکو که در تاریخ ۲۳ آوریل ۱۹۸۱ [سوم اردیبهشت ماه ۱۳۶۰] برای داروپخش ارسال، و در آن قید شده است که:

به منظور تجدید معاملات تجاری فیماین در آینده نزدیک، به پیوست صورتحساب مشروح شرکت تجاری تراسفارم، ایفاد می‌گردد.

همانطور که ملاحظه می‌شود، تراسفارم هنوز مبلغ ۱۵۹/۵۶، ۸۰،۰۰۰ دلار به اضافه ۸۰،۰۸،۷۷۳/۰۸ دلار دیگر بابت بھای محصولاتی که مخصوصاً برای آن شرکت تولید شده و در سال گذشته مجبور شدیم آنها را به یک موسسه خیریه بدھیم، به این شرکت بدھکار است. از مشکلات و هزینه انبارداری طولانی محصولات مزبور سخنی به میان نمی‌آوریم.

باعث امتنان خواهد بود که در مورد بدھی مذکور با ما تماس حاصل فرمائید تا بتوانیم با تسویه آن به روابط بازارگانی فیماین ادامه دهیم.

"صورتحساب مشروح" مذکور، به شرح زیر است:

شرکت تجاری تراسفارم
تهران، ایران
۲۲ آوریل ۱۹۸۱ برابر دوم اردیبهشت ماه ۱۳۶۰

صورتحسابهای پرداخت نشده

دollar امریکا

۱۶۵۹۸۸/۶۰ دلار	۹۱۷۰۰
۲۵۰۲۹۷/۹۸ دلار	۹۲۲۴۲

برگهای بستانکاری	
۶۰،۳۰۳/۵۰ دلار	۱۵۹۴۵
۵۰،۷۹۳/۵۲ دلار	۱۵۹۴۶
جمع	
۸۰،۱۵۹/۵۶ دلار	

رونوشت صورتحسابهای مذکور و برگهای بستانکاری پیوست این صورتحساب است.(۱)

ب - ادعای مربوط به پرداخت بهای محموله دوم از سفارش ۸۱

۳۵ - دیوان با این کفته خواهان موافق است که آنچه که در بالا ذکر گردید مشعر بر آن است که تراسفارم کالای مندرج در صورتحساب شماره ۹۱۷۰۰ مورخ ششم نوامبر ۱۹۷۸ [۱۵ آبانماه ۱۳۵۷] (محموله دوم) را دریافت کرده است.

(۱) صورتحساب مذکور و پیوستهای آن را داروپخش به دیوان تسلیم کرده، ولی آنها را فقط همراه با متن فارسی لایحه داده بود و مدارک مزبور به متن انگلیسی لایحه پیوست نبود. در نتیجه، هنگامیکه در جلسه استماع، توجه وکیل خواهان به آنها جلب گردید، نامبرده مذکور شد که وی قبل اطلاعی از آنها نداشته است."

۳۶ - لیکن داروپخش این ادعا را که تمام مبلغ صورتحساب هنوز پرداخت نشده است، انکار کرده و اظهار می دارد که از مبلغ صورتحساب باید کارمزد فروش کسر گردد. در قرارداد فروش در مورد هر سفارش، صراحتاً ۳۰ درصد کارمزد تا ۲۵۰،۰۰۰ دلار

اول صورتحساب، و نسبت به مازاد آن مبلغ، ۲۵ درصد کارمزد تعیین گردیده است. داروپخش در تأیید [این گفته] به نامه مورخ ۲۳ آوریل ۱۹۸۱ [سوم اردیبهشت ماه ۱۳۶۰] اندو مکزیکو اشاره می کند که همراه آن شرکت اخیرالذکر "صورتحساب مشروح شرکت تجاری تراسفارم" را ارسال داشته است. (رجوع شود به بند ۳۴ بالا). اندومکزیکو در نامه مذکور متذکر شده که "تراسفارم هنوز مبلغ ۸۰،۱۵۹/۵۶ دلار امریکا [بابت محموله دوم] باضافه ۸۰،۷۷۳/۰۸ دلار امریکا بابت محصول تولید شده [محموله سوم] بدھکار است". همانطور که از صورتحساب ضمیمه برミ آید، اندو مکزیکو مانده طلب خود از تراسفارم بابت محموله دوم را ۸۰،۱۵۹/۵۶ دلار ذکر کرده و آن را با کسر مبلغ ۱۱۱،۰۷/۰۲ دلار امریکا بابت "دوبرگ بستانکار" تراسفارم به شماره های ۱۵۹۴۵ و ۱۵۹۴۶ مورخ ۳۱ دسامبر ۱۹۷۸ [دهم دیماه ۱۳۵۷] از مبلغ کل صورتحساب بالغ بر ۱۹۱،۲۵۶/۵۸ دلار امریکا به دست آورده است. خواندنگان اظهار می دارند که ارقام بستانکار مذکور، عبارت از کارمزد دو محموله است.

۳۷ - با اینکه وکیل خواهان در جلسه استماع نتوانست توضیح دیگری درباره منشاء یا منظور ارقام بستانکاری فوق بدھد ولی قبول کرد چون ارقام مزبور تقریباً با ضابطه قرارداد در مورد [کارمزد] محموله های اول و دوم تطبیق می کنند، محتملاً ارقام مذکور عبارت از کارمزدی است که بابت آن دو محموله قابل پرداخت می باشد.

۳۸ - به نظر دیوان، منشای این ارقام بستانکاری هرچه باشد، کاملاً پیداست که اندومکزیکو در دسامبر ۱۹۷۸ این ارقام را تهیه کرده و ظاهراً آن شرکت در سال

۱۹۸۱ تقلیل طلب خود بابت صورتحسابهای شماره ۹۱۷۰۰ و ۹۲۲۴۲ به میزان ۸۰،۱۵۹ دلار امریکا را موجه می‌دانسته است. بنابراین، دیوان نتیجه می‌گیرد که تراسفارم مبلغ ۸۰،۱۵۹ دلار امریکا لیست مانده [بخطی] کالای محموله دوم، به خواهان بدھکار است.

ج - ادعای مربوط به پرداخت بهای باقیمانده کالایی که برای سفارش ۸۱ تولید شده

۳۹ - قسمت دوم ادعا مبتنی بر این است که خوانده باقیمانده کالایی را که جهت سفارش ۸۱ تولید شده بود، تحويل نکرفته و بهای آنها را پرداخت نکرده است. همانطور که در بالا گفته شد، فاکتور سفارش ۸۱، شامل مقادیر معینی کالا بود که قیمت فاکتور شده آن کلا "به ۵۸۱،۰۰۰ دلار امریکا بالغ می‌گردید. در محموله های اول و دوم، کالاهایی به ترتیب به ارزش کل ۱۸۰،۱۰۰ دلار امریکا و ۱۶۵،۹۵۸/۶۰ دلار امریکا برای تراسفارم ارسال گردید و قرار شد مانده صورتحساب به مبلغ ۲۳۴،۹۴۱/۴۰ دلار امریکا بابت بهای بقیه کالاهای پرداخت و کالاهای ارسال شود. ولی به نظر می‌رسد که آقای آلتمن و برادران اخوان موافقت کردند که مانده قابل پرداخت بابت محموله سوم را تا حدودی تعديل نموده و ارزش واقعی محموله سوم را به ۲۷۰،۴۹۵/۸۲ دلار امریکا برسانند، که با احتساب هزینه حمل به ۲۷۰،۰۰۰ دلار امریکا بالغ گردد. ظاهراً در این مورد نیز موافقت گردید که پس از آنکه اندو اعتبار استنادی غیرقابل برگشت ۱۲۰ روزه به مبلغ ۲۷۰،۰۰۰ دلار امریکا را که به تائید یک بانک امریکایی رسیده باشد، دریافت نماید، محموله سوم ارسال شود.

۴۰ - به دلایلی که روشن نشده است، مقادیر واقعی محصولاتی که (طبق صورتحساب ضمیمه دادخواست) آماده حمل بود، مختصراً با مقادیر مندرج در تلکس مورخ ۱۵

ژانویه ۱۹۷۹ [۲۵ دیماه ۱۳۵۷] (رجوع شود به بند ۲۹ بالا) تفاوت داشت.

درنتیجه این اختلاف کل مبلغ مورد ادعا یعنی ۲۲۸،۷۵۳/۵۶ دلار امریکا کمی

بیشتر از رقم مندرج در تلکس ۱۵ ژانویه ۱۹۷۹ [۲۵ دیماه ۱۳۵۷] است، با این

وصف، باز ۷،۰۰۰ دلار کمتر از مبلغ مذکور در فاکتور اصلی می‌باشد. دلیل این

اختلاف کوچک هرچه باشد، هیچیک از خوانندگان این اختلاف با مبلغ مندرج در

قرارداد را به عنوان عذر تراسفارم برای تحويل نگرفتن کالاها ذکر نکرده است.

۴۱ - علیرغم درخواستهای مکرر، تراسفارم هیچگاه دستور حمل کالا را صادر نکرد.

سرانجام، حسب ادعا اندو مکزیکو در آوریل ۱۹۸۰ " محموله سوم " را به یک موسسه

خیریه بهداری دولت مکزیک اهداء کرد.

۴۲ - نخستین دفاع داروپخش در قبال عدم پرداخت بهای کالای سفارشی برای محموله

سوم، آن است که وی طبق قرارداد به هیچ وجه تعهدی نداشت که محموله

سوم را تحويل گیرد، بلکه مختار بود که بقیه اجناس را سفارش بدهد یا از

آن صرفنظر کند. داروپخش مدعی است که تراسفارم " حق داشت که بقیه

سفارش ۸۱ را تحويل گیرد یا رد کند و در این مورد هیچگونه الزام و تعهد

قانونی و قضایی نداشت.

۴۳ - لیکن از سوابق پرونده روشن است که فاکتوری که اساس قرارداد را تشکیل می‌داد،

پیشنهاد واحدی بوده و قبول آن قراردادی برای کل مبلغ به وجود آورده است.

کل سفارش، موسوم به سفارش ۸۱ تراسفارم بود، و در مکاتبات طرفین همواره با

این عنوان به آن اشاره شده است. در نامه اندو مورخ دوم ژوئن ۱۹۷۸ [۱۲]

خردادماه ۱۳۵۷] به تراسفارم، مقادیر درخواستی برای محموله اول و مقادیر "کل

سفارش" مشخصاً ذکر شده است. با توجه به این اسناد و این واقعیت که تراسفارم

اجرای بخش اول سفارش ۸۱ را قبول نموده، دیوان نتیجه می‌گیرد که برای کلیه مبلغ مندرج در فاکتور، یک قرارداد الزام آور وجود داشته است.

۴۴ - بعلاوه، خوادگان ادعا می‌کنند که تراسفارم تعهدی برای پرداخت مبلغ مورد ادعا نداشت چون صورتحساب تسلیمی خواهان ناقص بود و اسم کشتی حامل کالا ذکر نشده بود. خوادگان اظهار می‌دارند که چنین صورتحساب "ساختگی" نمی‌تواند مبنای تعهدی برای پرداخت قرار گیرد.

۴۵ - لیکن برای دیوان روشن است که ادعای مربوط به محموله سوم، مبنی بر صورتحساب کالای حمل شده نیست، بلکه ادعایی است مبنی بر نقض تعهد قراردادی برای تحويل گرفتن کالا. نظر به آنکه تراسفارم هیچگاه کالا را قبول نکرد، کالا نیز هرگز حمل نشد. این واقعیت که صورتحساب ناقص است، بسادگی شان می‌دهد که کالا حمل نشده است.

۴۶ - بنظر دیوان، در واقع دفاع خوادگان بمنزله تکذیب آمادگی اندو برای اجرای کامل سهم خود از قرارداد است، به این معنی که کالاهایی را که وی اکنون وجه آنها را مطالبه می‌کند، اصلاً تولید نکرده است. لیکن، در جلسه مورخ پنجم ژانویه ۱۹۷۹ (که [تشکیل آن] در نامه مورخ ۳۰ ژانویه ۱۹۷۹/دهم بهمن ماه ۱۳۵۷ تایید گردیده)، اندو در حضور برادران اخوان، تایید نمود که «تمام سفارش ساخته شده است». اندو اظهار نمود که وی در آن موقع آمادگی حمل کالا را داشت و بارها به مدیران جدید تراسفارم خاطرنشان ساخته بود که اجناس در انبار وی نگاهداری شده و آماده حمل فوری می‌باشد. به نظر می‌رسد که صورتحساب اجناس طبق روال معمول تجاری، قبل از حمل تهیه شده است. دیوان نتیجه می‌گیرد که نظر به اینکه خوادگان هیچ نوع مدرک معارض ارائه نداده‌اند، مدارک موجود به

اندازه کافی موجود بودن کالاها را به مقادیر مندرج در صورتحساب محموله سوم مدلل ساخته و بنابراین موید آمادگی خواهان برای اجرای [قرارداد] می‌باشد.

۴۷ - دفاع دیگری که بعمل آمده عبارت از اینست که اندو با اهداء کالایی که قرار بود در محموله سوم حمل گردد، حقوق خود را برای تعقیب جهت پرداخت بهای کala از دست داده است. بنایه اظهار داروپخش، اندو با اهداء کالای مذکور به دولت مکزیک "مال غیر را تصرف و به میل خود آنها را به دیگران اهداء کرده است." داروپخش همچنین ادعا می‌کند که اهدای این کالاها معقول نبوده است، زیرا مدت زیادی طول می‌کشد که آنها فاسد شوند و خواهان می‌توانست مدت بیشتری صبر کند تا موضوع "تا حدی روشن" شود.

۴۸ - پاسخ خواهان آن است که کاملاً "روشن بود که امتناع تراسفارم به مدت بیشتر از یک سال از صدور دستور حمل، به معنی خودداری این شرکت از تحویل کالا بوده است. خواهان، ضمن قبول اینکه شرکتها تا مدت سه سال و قرصها تا پنج سال قابل مصرف می‌بودند، استدلال می‌کند که وی مجبور بود مدتی قبل از انقضای موعدهای مزبور اقدام کند تا فرصت توزیع داشته باشد، و منطقی بود که به جای اینکه کالا را برای مدت نامحدود آنبار کند، محل مصرف سودمندی برای آن بیابد.

۴۹ - خواهان مضافاً" مدعی است که چون این داروها برای مصرف در ایران ساخته شده بود و برچسبهای مخصوص داشت، و لذا قابل فروش مجدد نبود، وی چاره‌ای نداشت که بجای فروش، آنها را اهداء نماید. خواهان در جلسه استماع توضیح داد که شماره‌های ثبت و اطلاعات مندرج در برچسبها به ترتیب خاصی که دولت ایران مقرر داشته، روی بسته‌های دارو چاپ شده بود. علاوه بر آن اندازه بسته‌ها و مقدار مصرف دارو مخصوص ایران بود. فروش مجدد دارو در خارج از ایران مستلزم

بسته بندی جدید بود. خواهان مدعی است که بسته بندی مجدد داروها، مستلزم باز کردن بطریها با دست بود که با ضوابط بهداشتی و کنترل معمول در صنعت داروسازی مغایرت داشت و متضمن هزینه گزافی بود.

۵۰ - با آنکه مدارک متقن بیشتری در این زمینه به روشن شدن موضوع کمک می کرد، معهذا، دیوان توضیحات خواهان را منطقی می یابد. به نظر می رسد که اجناس مذکور قابلیت فروش مجدد را نداشتند. بعلاوه، دیوان این واقعیت را نیز در نظر می گیرد که ادامه نگهداری کالا، هزینه انبارداری بیشتری برای خواهان ایجاد می نمود و حمل آنها نیز مخارجی ایجاد می کرد که امید برای بازیافت آنها نبود. درمجموع، نتیجه گیری دیوان این است که خواهان، تحت شرایط مذکور، منطقی عمل کرده و درنتیجه تعهد نسبت به کاهش خسارت را نقض نکرده است.

۵۱ - آخرین دفاع داروپخش راجع به پرداخت تمام مبلغ صورتحساب، مبتنی بر نامه مورخ ۲۳ آوریل ۱۹۸۱ [سوم اردیبهشت ماه ۱۳۶۰] اندومکزیکو است. اندومکزیکو در نامه مذکور خاطرشنان ساخته است که ارزش کالای محموله سوم بالغ بر ۷۷۳/۰۸ دلار امریکا است که به استدلال خواندگان این رقم باید در حکم اقرار به حد اکثر ارزش اجناس مذکور تلقی گردد. از سوی دیگر، خواهان استدلال می کند که مبلغ ۷۷۳/۰۸ دلار امریکا، تنها معرف هزینه های مستقیم تولید بود و در آن هزینه های غیرمستقیم، بالاسری و سود منظور نگردیده بود. به گفته خواهان، اندومکزیکو در سال ۱۹۸۱ آن مبلغ کمتر را به عنوان پیشنهاد برای حل و فصل و به امید تجدید مناسبات تجاری ذکر کرده بود.

۵۲ - دیوان در پرونده سندی نمی یابد که توضیح خواهان را در مورد مبلغ کمتر بابت محموله سوم، غیرموجه جلوه دهد. به نظر می رسد که اندو به امید ترویج فروش

در آینده، مایل بود که بجز هزینه‌های مستقیم قراردادهای قبلی از سایر هزینه‌ها صرفنظر کند. لیکن چون مناسبات تجاری مورد انتظار برقرار نشد، خواهان حق دارد کل مبلغ قرارداد را ادعا نماید. روش است که طبق قرارداد، خواهان حق داشت

مبلغ $۵/۷۵۳,۷۵۸$ دلار امریکا در برابر تحويل کالای مربوطه به تراسفارم، دریافت نماید. تراسفارم طبق قرارداد موظف بود که کالای مذکور را تحويل گرفته و مبلغ فوق را پرداخت نماید. با کسر ۲۵ درصد کارمزد که خواهان پذیرفته است در صورت تحويل گرفتن کالا و پرداخت بسای آن به بستانکار حساب تراسفارم منظور می‌شد، دیوان نتیجه می‌گیرد که خواهان حق دارد مبلغ $۱۷,۵۶۵,۱۷$ دلار امریکا بابت خسارت نقض قرارداد دریافت نماید.

چهارم - بـ روـه

۵۳ - خواهان نسبت به مبلغ حکم ببره مطالبه می‌کند. به نظر دیوان، خواهان حق دریافت ببره را دارد و نرخ سالانه ده درصد، نرخ عادلانه‌ای می‌باشد.

۵۴ - صورتحساب محموله دوم باید ۱۲۰ روز پس از حمل پرداخت می‌شد. کالا در تاریخ ۲۹ نوامبر ۱۹۷۸ [هشتم آذرماه ۱۳۵۷] ارسال گردید. بنابراین، دیوان مقرر می‌دارد که نسبت به $۵/۷۵۳,۷۵۸$ دلار امریکا از تاریخ اول آوریل ۱۹۷۹ ۱۲ فروردین ماه ۱۳۵۸ [ببره تعلق گیرد].

۵۵ - تراسفارم حداقل در تاریخ ۳۰ ژانویه ۱۹۷۹ [دهم بهمن ماه ۱۳۵۷] می‌دانست که کالای محموله سوم، برای حمل آماده بوده است. نظر دیوان این است که تراسفارم باید در آن تاریخ دستور حمل محموله را صادر، و بسای آن را بعد از ۱۲۰ روز پرداخت می‌کرد. بنابراین، دیوان مقرر می‌دارد که نسبت به مبلغ $۱۷,۵۶۵,۱۷$

دلار امریکا، از تاریخ ۳۰ مه ۱۹۷۹ [نهم خردادماه ۱۳۵۸] بهره تعلق گیرد.

پنجم - هزینه‌ها

۵۶ - هریک از طرفین باید هزینه‌های خود را تقبل نماید.

ششم - حکم

۵۷ - بنابه مراتب پیش گفته،

دیوان به شرح زیر حکم صادر می‌کند:

(الف) خوانده، تراسفارم، ملزم است که مبلغ ۱۵۹/۵۶، ۸۰ دلار امریکا (هشتاد هزار و یکصد و پنجاه و نه دلار و پنجاه و شش سنت)، به اضافه بهره ساده به نرخ ده درصد (۱۰%) در سال (برمبانی ۳۶۵ روز) از اول آوریل ۱۹۷۹ [۱۲ فروردین ماه ۱۳۵۸] تا تاریخی که کارگزار امنی دستور پرداخت از محل حساب تضمینی را به بانک امین صادر می‌کند، به خواهان، اندو لبراتوریز، اینکورپوریتد، پرداخت نماید.

(ب) خوانده، تراسفارم، ملزم است مبلغ ۱۷۱، ۵۶۵/۱۷ دلار امریکا (یکصد و هفتاد و یک هزار و پانصد و شصت و پنج دلار و هفده سنت)، به اضافه بهره ساده به نرخ ده درصد (۱۰%) در سال (برمبانی ۳۶۵ روز) از ۳۰ مه ۱۹۷۹ [نهم خردادماه ۱۳۵۸] تا تاریخی که کارگزار امنی دستور پرداخت از محل حساب تضمینی را به بانک امین صادر می‌کند، به خواهان، اندو لبراتوریز، اینکورپوریتد، پرداخت نماید.

(ج) کلیه تعهدات بالا با پرداخت از محل حساب تضمینی مفتوح طبق بند ۷ بیانیه
مورخ ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ [۲۹ دیماه ۱۳۵۹] دولت جمهوری دموکراتیک و مردمی
الجزایر ایفاء خواهد شد.

(د) هریک از طرفین باید هزینه‌های داوری مربوط به خود را تقبل نماید.

بدینوسیله حکم حاضر به منظور ابلاغ به کارگزار امانی به ریاست دیوان تسلیم می‌شود.

لاهه، به تاریخ ۳۰ نوامبر ۱۹۸۷ ۹ آذرماه ۱۳۶۶

میشل ویرالی
رئیس شعبه سه

بنام خدا

پرویز انصاری معین
موافق با قسمتی از حکم و
مخالف با قسمت دیگر

Charles Prinz

چارلز ان. براؤنر